

Arrest

nr. 197 951 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. MOSTAERT
Blauweregenlaan 3
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2018 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWIKANA die *loco* advocaat M. MOSTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2017 wordt verzoeker door de politie aangetroffen in België. Er wordt een proces-verbaal opgesteld voor inklimming in een trailer.

1.2. Eveneens op 9 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies). Deze beslissingen worden hem op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. Een op 10 augustus 2017 doorgevoerd vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 6 juni 2017 reeds asiel vroeg in Italië.

1.4. Een leeftijdsonderzoek dat plaatsvindt op 21 augustus 2017 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël van de Katholieke Universiteit van Leuven leert dat verzoeker meerderjarig is.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging richt op 29 augustus 2017 een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.6. Bij brief van 13 september 2017 wijzen de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten erop dat zij, nu zij nalieten het terugnameverzoek tijdig te beantwoorden, met toepassing van artikel 25, tweede lid van de Dublin III-verordening worden geacht in te stellen met dit verzoek en verzoeker terug te nemen.

1.7. Verzoeker wordt op 10 oktober 2017 overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

1.8. Verzoeker wordt op 19 december 2017 opnieuw aangetroffen op het Belgische grondgebied door de politie, verstoep in een vrachtwagen komende uit Duitsland.

1.9. Eveneens op 19 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt verzoeker op 20 december 2017 ter kennis gebracht. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.10. Op 3 januari 2018 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening.

1.11. Eveneens op 3 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing vervangt de verwijderingsbeslissing van 19 december 2017 en wordt op 4 januari 2018 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [T.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: [Z.S.], [°...], Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inklimming (PV BR.55.LL.125351/2017 van de politiezone van Brussel-Hoofdstad-Elsene). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene geeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 09.08.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van Italië te doen terugleiden.

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inklimming (PV BR.55.LL.125351/2017 van de politiezone van Brussel-Hoofdstad-Elsene). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Uit onderzoek blijkt bovendien dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank (Italië).

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op . Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene geeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem/haar betekend werd op 09.08.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een overname te vragen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.12. Bij arrest nr. 197 437 van 4 januari 2018 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de vordering gericht tegen de verwijderingsbeslissing van 19 december 2017, gelet op de intrekking van deze beslissing, zonder voorwerp is geworden waardoor het beroep dient te worden verworpen.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 33 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van het non-refoulementbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van de goede trouw, van het billijkheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht het middel als volgt toe:

« La situation en Erythrée au regard de l'article 3 de la CEDH

Le requérant est ressortissant d'Erythrée, un état dont la partie adverse ne peut ignorer qu'il figure de manière consistante au sommet des listes des régimes les plus attentatoires aux droits humains.

Il ressort des termes de la décision attaquée (« nationaliteit : Eritrea») que la partie adverse ne conteste pas la nationalité érythréenne du requérant.

La partie adverse ne peut pas ignorer que la dictature érythréenne est l'une des plus oppressives au monde.

La Commission d'enquête des nations unies en Erythrée a conclu que des crimes contre l'humanité y avaient été commis de manière généralisée et systématique.

Les citoyens érythréens sont soumis à un service militaire à durée indéterminée, qui peut durer des dizaines d'années et être assimilé à de l'esclavage :

« By law, each Eritrean is compelled to serve 18 months in national service starting at 18 but in practice conscripts serve indefinitely, many for over a decade. Endless conscription remains a principal driver of migration. The Col concluded that conditions of national service rise to the crime of enslavement.

Conscripts are often assigned to arduous non-military construction and agriculture projects though some serve in the civil service, education, and other service jobs. Conscripts are used not only in government-related projects, they are used in projects personally benefitting military commanders and other officials. Treatment of conscripts is often harsh, depending on the whim of the commander. Physical abuse, including torture, occurs frequently; so does forced domestic servitude and sexual violence by commanders against female conscripts. There is no redress mechanism for conscripts facing sexual and other abuses.

Attempts to flee are sternly punished. On April 3, new conscripts trying to escape from a convoy in Asmara were shot at by guards, killing several. »

Le requérant est en âge de subir la conscription, et donc d'être maintenu en esclavage.

Le droit de quitter son pays est également violé : le gouvernement interdit l'émigration et réprime violemment les tentatives de fuite :

« A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment"; these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding.

In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses. »

Il existe un risque très élevé que le requérant subisse sur place de graves conséquences répressives du fait de sa décision de fuir illégalement vers l'Europe :

« Par ailleurs, les Érythréens qui essayaient de se rendre en Europe risquaient d'être victimes de détention arbitraire, d'enlèvement, de violences sexuelles et de mauvais traitements. »

Une rapide recherche sur internet permet donc de découvrir l'existence prima facie de risques évidents de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas d'expulsion du requérant vers l'Erythrée.

L'examen du risque de violation de l'article 3 dans la décision attaquée

La décision attaquée se réfère à un éloignement vers l'Italie en ces termes :

« Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van Italië te doen terugleiden.

(...)

Uit onderzoek blijkt bovendien dat betrokkene geregistreerd werd in de EUODAC-databank (Italië).»

Sans qu'aucune précision sur la compétence des autorités italiennes ni sur les modalités d'un tel transfert ne soient apportées.

Sans référence à une quelconque audition du requérant sur ses craintes de persécutions ni sur les raisons qui l'ont poussées à fuir une seconde fois l'Italie.

Sans mentionner qu'une demande de reprise ait effectivement été adressée à l'Italie.

Alors que le requérant est détenu en centre fermé depuis le 19 décembre 2017 et qu'il ressort de la consultation de la base de données EUODAC que l'Etat belge ne pouvait ignorer que le requérant avait cherché dans un pays européen une protection contre la persécution ou contre la torture ou des traitements inhumains et dégradant dans son pays d'origine.

Ce manque de prise en considération de la situation personnelle du requérant – qui est détenu depuis plus de 20 jours – ne peut s'analyser qu'en un mépris de la situation de celui-ci en cas d'éloignement vers l'Italie.

Alors que, votre Conseil dans son arrêt n°180728 du 13 janvier 2017 a estimé à propos d'un éloignement vers l'Italie que :

« (...) il convient de faire preuve de prudence dans l'examen des dossiers dans lesquels est envisagé un rapatriement vers l'Italie dans le cadre du Règlement Dublin III, en examinant si le demandeur d'asile présente un profil vulnérable qui obligerait les autorités belges à obtenir des garanties particulières de la part des autorités italiennes. »

Force est donc de constater qu'il n'a été procédé à aucune vérification au regard de l'article 3 CEDH préalablement à l'adoption de la décision attaquée.

Risque de refoulement contraire à l'article 33 de la Convention de Genève en cas de rapatriement dans un autre Etat membre de l'Union européennes

La décision entreprise mentionne que le requérant doit être maintenu à la disposition de l'Office des Etrangers afin de le reconduire à la frontière de l'Italie.

Dans son arrêt de principe rendu en chambre réunies, ce 26 septembre 2017, dans le cas d'un ressortissant soudanais pour lequel la partie adverse affirmait avoir adressé des demandes de reprise à la France et à l'Italie, votre Conseil a souligné :

« (...) qu'au regard du principe de non refoulement, tel qu'il est affirmé, notamment, par l'article 33 de la Convention de Genève, l'article 3 de Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants et l'article 3 de la CEDH, la partie défenderesse ne pouvait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis à des traitements contraire à l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloigné respecte lui-même le principe de non-refoulement. »

Pas plus que la décision suspendue par l'arrêt du 26 septembre 2017, la décision attaquée ne permet d'exclure qu'un renvoi vers l'Italie aboutisse à un renvoi vers l'Erythrée, un pays où il est susceptible de se trouver dans une situation entraînant une violation de l'article 3 de la CEDH.

Or, le respect de l'article 3 de la CEDH et de l'article 33 de la Convention de Genève exigent qu'il ressorte clairement du dossier administratif du requérant et de l'ordre de quitter le territoire qui lui est délivré à quel Etat sa reprise est sollicitée, et quelle est sa situation administrative dans cet Etat.

En effet, le risque de refoulement contraire à la Convention de Genève dépend notamment des données suivantes :

- Le requérant a-t-il introduit une demande d'asile dans cet Etat ?
- Cette demande d'asile est-elle toujours en cours ou a-t-elle été négativement clôturée ?
- Le traitement des demandeurs d'asile et le respect des directives européennes de qualification et de procédures d'octroi du statut de réfugié, sont-elles respectées dans cet Etat ?
- Le requérant fait-il l'objet d'un ordre de quitter le territoire dans l'Etat par lequel la reprise est envisagée ?

En l'absence de clarté et de certitude sur ces éléments, qui doivent ressortir de la décision ordonnant le rapatriement du requérant, tout retour vers un Etat tiers constitue une violation de l'article 33 de la Convention de Genève.

Dès lors, il convient de constater qu'en adoptant cette décision sans avoir permis au requérant de faire valoir son point de vue et sans avoir examiné individuellement si le requérant encourrait des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH, l'Etat belge a violé l'article 3 de la CEDH. »

2.3.2.1.2. Verzoeker betoogt dat hij bij een verwijdering naar Eritrea onmenselijke en vernederende behandelingen dreigt te ondergaan en er in deze situatie sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst naar verschillende bronnen die wijzen op een dictatoriaal regime dat systematisch de mensenrechten schendt en misdaden tegen de menselijkheid begaat. Concreet voert hij aan een leeftijd te hebben waarop hij dienstplichtig is en dat deze een onbepaalde duur kent en neerkomt op slavernij. Hij wijst ook op een ernstige repressie van onderdanen die illegaal het land hebben verlaten, zoals in zijn geval, en worden teruggestuurd vanuit Europa.

Verzoeker geeft vervolgens zelf aan dat in de verwijderingsbeslissing enkel sprake is van een verwijdering naar Italië, maar merkt op dat niet blijkt of er reeds een terugname is gevraagd aan Italië en of deze akkoord zijn en ook niets blijkt over de modaliteiten van een eventuele terugname door Italië. Hij stelt niet te zijn gehoord over de redenen dat hij opnieuw is vertrokken uit Italië of dat hij niet wenst terug te keren naar dit land. Hij wijst op rechtspraak van de Raad dat overdrachten aan Italië overeenkomstig de zogenaamde Dublinreglementering met de vereiste zorgvuldigheid dienen te worden beoordeeld, waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een kwetsbaar profiel dat bijkomende garanties noodzaakt. Hij stelt dat geen onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM blijkt.

Verzoeker voert ten slotte een risico op indirecte refoulement aan bij een overdracht aan Italië. Hij verwijst naar een arrest van de Raad in Verenigde Kamers van 26 september 2017 waarin werd geoordeeld dat geen verwijdering kan worden overwogen zonder zich ervan te hebben verzekerd dat de vreemdeling niet zal worden verwijderd naar een land waar hij behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen alsook dat het land waarnaar de vreemdeling wordt verwijderd zelf het non-refoulementbeginsel respecteert. Hij stelt dat het niet is uitgesloten dat Italië hem met miskennis van het non-refoulementbeginsel zal uitwijzen naar zijn land van herkomst en uit de beslissing niet blijkt wat zijn administratieve situatie in Italië is.

2.3.2.1.3. Er dient op het eerste zicht te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2.1.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de zogenaamde Dublinreglementering is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste

minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te

verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.1.5. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), het Vluchtelingenverdrag en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in voormeld artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, tweede lid, tweede paragraaf van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg kunnen staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.2.1.6. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker enkel wordt bevolen het Belgische grondgebied te verlaten, en niet dit van de andere Schengenlanden waaronder Italië, en dat in deze beslissing uitdrukkelijk kan worden gelezen dat *“het noodzakelijk [is] om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van Italië te doen terugleiden”* omdat *“[u]it onderzoek blijkt [...] dat betrokkene geregistreerd werd in de EURODAC-databank (Italië)”*. De vasthoudingsbeslissing motiveert verder dat *“het noodzakelijk [is] hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een overname te vragen”*. Dit vormt ook meteen het grote verschil met de eerdere verwijderingsmaatregel van 19 december 2017, waarin er nog sprake van was dat de verzoeker het gehele Schengengrondgebied diende te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die zijn vereist om er zich naar toe te begeven, en waarin de mogelijkheid werd opengehouden om een doorlaatbewijs te bekomen van verzoekers nationale overheden, voor zover de overname door Italië niet mogelijk is. Deze eerdere verwijderingsmaatregel van 19 december 2017 dient als ingetrokken te worden beschouwd (zie arrest nr. 197 437 van 4 januari 2018) en vervangen door de thans bestreden beslissing.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder verder uitdrukkelijk dat *“[d]e bestreden beslissing [...] het bestuur enkel een titel [verleent] om verzoeker over te dragen naar Italië, wat blijkt uit een eenvoudige lezing ervan”*. Ook ter terechtzitting stelt verweerder uitdrukkelijk dat de thans bestreden beslissing enkel geldt voor een overdracht aan Italië en dat mocht een dergelijke overdracht niet mogelijk blijken te

zijn en een overdracht aan een ander land wordt overwogen, zal worden overgegaan tot het nemen van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering, waartegen dan een nieuwe beroepsmogelijkheid openstaat waarin verzoeker eventuele grieven naar voor kan brengen die zich hiertegen zouden verzetten. Hierover bestaat geen discussie tussen de partijen.

De Raad stelt dan ook vast dat de thans bestreden beslissing enkel een gedwongen terugkeer inhoudt naar Italië, voor zover de Italiaanse autoriteiten akkoord gaan met de terugname. Verzoekers vrees om in uitvoering van de bestreden beslissing te worden teruggestuurd naar zijn herkomstland Eritrea komt ongegrond voor. Minstens verschaft huidig arrest de verzoeker een titel in zoverre dit alsnog zou worden betracht, gelet op de duidelijke verklaringen van verweerder zoals hierboven weergegeven dat indien een overdracht aan een ander land wordt overwogen, wordt overgegaan tot het nemen van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan prima facie niet worden gevolgd in zijn betoog dat uit de bestreden beslissing zelf reeds diende te blijken dat Italië akkoord ging met de terugname. Er blijkt evenmin dat hierin de modaliteiten van de eventuele terugname reeds dienden te kunnen worden gelezen. De Raad wijst erop dat de procedures in het kader van de Dublin III-verordening nu eenmaal een zekere tijd in beslag nemen, terwijl verzoeker niet betwist dat er in zijn geval in beginsel een grond bestond tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waar hij zich hier illegaal ophield en dit terwijl hij reeds onder inreisverbod staat, evenals tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Er wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel wat de op deze laatste beslissing geuite kritiek betreft. Verweerder heeft in de bestreden beslissing op duidelijke wijze aangeduid naar welk land de verzoeker gedwongen zal worden verwijderd, derwijze dat hij in de mogelijkheid is om hiertegen op nuttige wijze in rechte op te komen indien hij zich hiermee niet akkoord kan verklaren. Dit kan volstaan. De Raad benadrukt andermaal het duidelijke standpunt van verweerder dat de thans bestreden beslissing enkel een gedwongen verwijdering naar Italië mogelijk maakt.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker weliswaar aangeeft bewaar te maken tegen een terugkeer naar Italië, doch dat hij volledig in gebreke blijft om ook maar de minste concrete aanwijzing naar voor te brengen dat hij in Italië onmenselijke of vernederende behandelingen dreigt te ondergaan dan wel dat hij door dit land dreigt te worden verwijderd naar zijn land van herkomst met miskenning van het non-refoulementbeginsel. Hij wijst erop dat zijn administratieve situatie in Italië onduidelijk zou zijn, doch aan de hand van dit betoog brengt hij geen begin van bewijs naar voor dat hij in dit land mogelijk dient te vrezen voor een verwijdering naar zijn herkomstland zonder dat hij voorafgaandelijk de mogelijkheid zal hebben om zijn asielmotieven te laten onderzoeken of zonder voorafgaand onderzoek naar een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij geeft op geen enkele wijze dat hij een hangende asielaanvraag niet zal kunnen verzetten in Italië of dat hij aldaar dan geen nieuw asielverzoek kan indienen dat, voor zover zijn eerdere asielaanvraag nog niet inhoudelijk was onderzocht, aan een individueel en rigoureuus onderzoek zal worden onderworpen. Hij geeft evenmin aan geen nieuw asielverzoek te kunnen indienen bij nieuwe elementen. Er liggen geen concrete aanwijzingen voor dat de Italiaanse asielinstanties asielaanvragen niet onderwerpen aan een individueel en rigoureuus onderzoek in overeenstemming met de geldende internationale en Europeesrechtelijke bepalingen ter zake. Evenmin liggen concrete aanwijzingen voor dat verzoeker in Italië geen toegang heeft tot een onafhankelijke rechter, wat asielbeslissingen en verwijderingsbeslissingen betreft. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker niet de minste concrete aanwijzing naar voor brengt die maakt dat verweerder in casu niet vermocht terug te vallen op het reeds aangehaalde wederzijds vertrouwensbeginsel dat in beginsel geldt tussen de Dublinlidstaten en mocht uitgaan van het gegeven dat Italië de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM en het Vluchtelingenverdrag zal eerbiedigen. In het licht hiervan, kan de Raad ook slechts vaststellen dat verzoeker niet overtuigt dat hij, indien hij nog bijkomend zou zijn gehoord, nog concrete elementen had kunnen aanreiken die zich kunnen verzetten tegen een overdracht aan Italië. Hij getuigt aldus ook niet van een voldoende belang bij de door hem opgeworpen miskenning van de rechten van verdediging. Zoals verweerder correct opmerkt, heeft verzoeker – die wordt bijgestaan door een advocaat – ook geen asielaanvraag ingediend in België, in het kader waarvan hij nochtans kan vragen dat zijn asielaanvraag in België in plaats van in Italië zou worden behandeld omwille van ernstige en reële problemen die zich zouden voordoen in dit laatste land.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers aan Italië, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v.

Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). Verzoeker geeft op geen enkele wijze aan dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft als asielzoeker. Bijgevolg blijkt ook niet dat hij dienstig kan verwijzen naar de aangehaalde rechtspraak van de Raad, en dit nog daargelaten het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben. Verzoeker toont verder ook niet aan dat zijn situatie dan gelijkend is aan deze zoals deze voorlag bij de Raad in zijn arrest in Verenigde Kamers van 26 september 2017. Hierin deed zich zo de situatie voor waarin het land van bestemming waarnaar de vreemdeling in uitvoering van het op dat ogenblik voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten kon worden verwijderd niet duidelijk vaststond en het niet was uitgesloten dat de vreemdeling in uitvoering van het voorliggende bevel ook kon worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder verder onderzoek van de asielaanvraag zoals deze was ingediend in een andere lidstaat. Hierin lagen verder concrete aanwijzingen voor van een mogelijk reëel risico bij terugkeer naar het land van herkomst, Soedan. In casu wordt herhaald dat verzoeker in uitvoering van de bestreden beslissing enkel gedwongen kan worden verwijderd naar Italië en liggen daarnaast geen concrete aanwijzingen voor dat verzoeker in Italië moet vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of voor een indirecte refoulement naar zijn land van herkomst.

Verzoeker toont niet aan dat omtrent enig specifiek, relevant gegeven ten onrechte niet verder is gemotiveerd in de bestreden beslissing. Hij maakt evenmin aannemelijk dat een verder onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM zich opdrong, waar niet de minste concrete aanwijzing of begin van bewijs voorligt van een risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in Italië en evenmin van een risico op indirecte refoulement bij overdracht aan Italië.

2.3.2.1.7. In deze omstandigheden maakt verzoeker een ernstig grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM, artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag of het non-refoulementbeginsel niet aannemelijk. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur of rechtsbeginselen, of een manifeste beoordelingsfout, kan op het eerste zicht evenmin worden vastgesteld.

2.3.2.1.8. Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van de goede trouw. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

« Motivation au regard des articles alinéa 1, 3° et 74/14§3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 :

En ce que la motivation de la décision attaquée au regard des articles 7 alinéa 1, 3° et 74/14§3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 se limite aux considérations suivantes :

« Een proces-verbaal werd opgemaakt te zynen laste wegens inklimming. (PV BR.55.LL.125351/2017 van de politie zone van van Brussel-Hoofdstad-Elsene.)Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.»

Alors que le délit d'escalade n'existe pas en tant que tel en droit pénal belge et qu'aucun élément contextuel ne suggère que l'escalade reprochée au requérant se soit couplée d'une effraction, d'un vol ou d'un autre délit reconnu en droit belge.

En outre, aucun élément explicitant pourquoi ce comportement du requérant peut amener à conclure à un risque de nuisance à l'ordre public n'apparaît dans la motivation de l'acte attaqué.

Dans son arrêt PETERMANS, n° 55.198 du 18 septembre 1995, le Conseil d'Etat a exposé que :

« le but de l'obligation de motivation formelle est d'informer l'intéressé des raisons pour lesquelles une décision qui lui est défavorable a été prise, de manière à lui permettre de se défendre contre cette décision en montrant que les motifs révélés par la motivation ne sont pas fondés ».

De même a-t'il été considéré par cette même juridiction que :

« la caractéristique principale de l'obligation de motiver est que l'administré doit pouvoir trouver dans la décision même qui l'intéresse les motifs sur base desquels elle a été prise, entre autre pour qu'il puisse en connaissance de cause, décider s'il est opportun d'attaquer cette décision. Pour atteindre ce but, il est évidemment requis que la motivation soit claire, précise et concordante. »

Il est également piquant de constater que la décision adoptée à l'encontre du requérant le 19 décembre 2017 se référait à un PV de la zone de police 127Bis Steenokkerzeel et non à celle de Brussel-Hoofdstad-Elsene.

Dès lors, il apparaît incontestablement que la motivation de la décision à cet égard est obscure et lacunaire et partant, incompréhensible pour son destinataire. »

Verzoeker betwist de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald betwist hij het motief als zou hij een gevaar vormen voor de openbare orde. Er moet evenwel worden vastgesteld dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten reeds een voldoende grondslag vindt in artikel 7, eerste lid, 1° én 12° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze motieven niet. Hij betwist evenmin dat in zijn situatie toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, gelet op een risico op onderduiken. Ook de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, kan op zich reeds een voldoende grondslag vinden in artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Er dient dan ook te worden aangenomen dat de motieven inzake het gevaar voor de openbare orde overtollig motieven zijn die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Er blijkt geen voldoende belang bij het tweede middel.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.2.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

I. CORNELIS